

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττονται ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγλιστῶν, ἀλλοθῆς παρασχόν εἰς τὴν γῆραν ἡμῶν ὁμορφίας καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατρισταγίου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκη ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΤΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίως δραχμ. 75. Ἐξώτερον δρ. 40. Τετμηνίως δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλιστῶν γράσια διατμ. 50.— Ἀμερικῶν Δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Ἑταρῶν σελίνια 10.
Ἐξώτερον καὶ Τετμηνίως ἀνάλογως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ ΤΑ 1878

ΜΕΤΡΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐοῦβητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβρουσίωδ' ἀριθ. 33, παρὰ τὸ Βαγδάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Φεβρουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 11

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Σενόπουλο.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ φτωχὸς ὁ Μαντοῦ τὸ εἶχε τρίψει καὶ γυαλίσει τόσο καλά, ὥστε τὸ πάτωμα ἀντανακλῶσεν τὴν ἑκτακτὴ αὐτῆ φωτογραφία σὰν καθρέφτης.

Ἀλήθεια, γιὰ τὸν τέλειο αὐτὸ σιλωατῆ, ὁ Μορονβάλ σκέφτηκε πρὸς στιγμή νὰ τοῦ ξαναδώσῃ, γιὰ μιὰ βραδιά, τὸν βασιλικὸ τοῦ τίτλου καὶ νὰ τὸν παρουσιάσῃ σὰν Ὑψηλότατο Διάδοχο τῆς Δαχομέης. Τὴ «αἰγλή» θάβινε στὴν ἑσπερίδα κι' αὐτό! Ἀλλὰ ποὺς θὰ στεκόταν στὴν κόρτα νὰ μπάξῃ τοὺς καλεσμένους; ποὺς θὰ σερβίριζε ὑστερα στὸ σαλόνι; Κανέν' ἄλλο «τροπικάκι» δὲν ἤξερε νάντικαταστήσῃ τὸν ἀπαράμιλλο Μαντοῦ, ἔπειτα ἔλα εἶχαν στὸ Παρίσι τοὺς κηδεμόνες τοὺς. Ἔτσι ἀποφασίστηκε νὰ χάσῃ αὐτὴ τὴν αἰγλή ἢ ἑσπερίδα καὶ νὰ μείνῃ τὸ ἀραπάκι στὴν ταπεινὴ ἀλλὰ τόσο χρησιμὴ θέσῃ τοῦ ἀπηρέτη.

Ἀπὸ τίς ὀκτώ, τὰ «τροπικάκια» πῆραν τίς θέσεις τοὺς στὰ θρανία. Καὶ στὴ μέση τοὺς τὰ ξαγθαῖ μαλλιὰ τοῦ μικροῦ Μπαρναῦ ἔλαμπαν σὰ φῶς ἀπάνω στὸ σκοτεινὸ φόντο τῶν μαύρων παιδιῶν.

Ὁ Μορονβάλ εἶχε σταίλει προακλήτηρια σ' ἔλους τοὺς γνωρίμους του· κι' ἀπὸ κάθε γωνιά τοῦ Παρισιῦ ἔσκινοῦσαν τώρα οἱ κάθε λογῆς Ρατέδες, — λογοτέχνες, φιλόσοφοι, ζωγράφοι, μουσικοὶ, ἀρχιτέκτονες, — κι' ἔφθασαν στὸ Γυμνάσιο· ἄλλοι πεζοί, ἄλλοι μὲ λεωφορεῖα, ἄλλοι μὲ ἀμάξι, ἄλλοι μονάχοι, ἄλλοι συντροφευμένοι, ἔλοι ὅμως μὲ τὴν ἴδια χαρὰ, μὲ τὴν ἴδια ἐλπίδα: νὰ φανοῦν λιγάκι κι' αὐτοὶ σ' ἕναν κύκλο, σ' ἕνα κοινὸ, νάκουστοῦν, κάτι νὰ ποῦν, κάτι νὰ τραγουδήσου, κάτι νὰ

δείξουν, ἀν ὄχι γιὰ νὰ πείσουν τοὺς ἄλλους, τουλάχιστο γιὰ νὰ πεισοθοῦν οἱ ἴδιοι πὼς ἔχουν κάποια ἀξία καὶ νὰ πάρουν δύναμη νὰ ἐξακολουθήσουν πάλι στὰ σκοτεινὰ τῆ δυστυχισμένη τους ζωῆ.

Γιὰτ' οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς φωτοζωοῦσαν, χωρὶς νὰ κάνουν καμμιά ἐργασία. Μερικοὶ ὅμως, ἀφοῦ ἀπελπιστικὰν νὰ ζήσουν μὲ τὴν τέχνη τους, ἔκαιναν τώρα τίς πιὸ ἀταίριαστες: Ἕνας

λυρικός ποιητὴς ἄεφωνα εἶχε ὀπηροτομεσιτικὸ γραφεῖο· Ἕνας γλύπτης ἐμπορευόταν σαμπάνις· Ἕνας βιολιστῆς ἦταν ὑπάλληλος· στὸ γυαλί.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' οἱ πιὸ παράξενοι τύποι: Ἕνας σοβαρὸς κύριος, παραδειγματικὸς χάρη, ποῦ δὲν εἶλεγε τίποτα ἀλλὰ περνοῦσε γιὰ πολὺ σοφὸς ἐπειδὴ εἶχε διαβάσει τὸν Προυντόν· Ἕνας ἄλλος, φίλος τοῦ Χίρς, ποῦ τὸν ἔλεγαν «ὁ ἀνιψιὸς τοῦ Μπερζέλιου», — δὲν εἶχε, φαίνεται, ἄλλον τίτλο δόξας ἀπὸ τὴ συγγενεία του μὲ τὸν διάσημο Σουηδὸ ἐπιστήμονα αὐτό· ὁ ἡλίθιος, — κι' Ἕνας ἠθοποιὸς κατὰ φαντασία, Ντελουμπέλ τῆνομά του, ποῦ ἔλεγαν πὼς θάκανε θεατροδικὸ του...

Ἦταν τέλος οἱ τακτικοὶ τοῦ Γυμνασίου, οἱ τρεῖς «καθηγηταί», ὁ Δαμπασιέντρ μὲ φράκο, βγάζοντας κάθε τόσο τὸ ντό του γιὰ νὰ βλέπῃ ἀν τῶχη, — ἀπόψε δὲ θὰ τοῦ χρειαζόταν, — ὁ Χίρς, λεκιασμένος καὶ ρυπαρὸς ὅπως πάντα, κι' ὁ Νταρζαντόν, ὁ ὁμορφος Νταρζαντόν, καλοχτενισμένος, γαντοφορεμένος, σοβαρὸς, ἐπίσημος καὶ μεγαλοφυής.

Ὅρθιος στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ὁ Μορονβάλ δεχόταν τὸν κόσμο του καὶ μοίραζε χαμόγελα καὶ χειραφίες, ἀνήσυχος ὅμως ὅσο προχωροῦσε ἡ ὄρα καὶ δὲν ἔβλεπε ἀκόμα τὴν κοντέσσα. Ὅλοι εἶχαν μάθει πὼς ἐπρόκειτο νὰ πάῃ μὲ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας ποῦ ποὺς ἔβρει πὼς τῆ φανταζόταν. Ἡ κυρία Μορονβάλ τοὺς ἔλεγε μὲ μεγάλη σπουδαιότητα: «Δὲν ἀρχίζουμε ἀκόμη... περιμένουμε τὴν κοντέσσα!» Καὶ τὴν περιμεναν ἔλοι.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μητέρα τοῦ Τζακ ἀργουσε, ὁ Νταρζαντόν, γιὰ νὰ ζεσταθῇ λίγο τὸ κρύο σαλόνι, εἰδὸκῃσε νὰ παγγεῖλῃ ἕνα ποιήμα του, τὸ περίφημο «Ποστειῶ», ποῦ τῆξεραν ἔλοι, γιὰτὶ θὰ τῆχαν ἀκούσει ἕξη τουλάχιστο φορὲς.

— Τὸ δυστυχισμένον ποῦ εἶπεθ' νὰ ἔχετε τέτοιο ταλέντο!... (Σελ. 86, στ. 27.)

«Ορθώς κοντά στο τζάκι, με το κεφάλι ψηλά σά να λυγε τους στίχους του στο ταβάνι, ο ποιητής απήγγελλε το γελοίο του στιχουργήμα με πολύ πρόστιχο στόμφο, στεκόμενος σε κάθε στροφή, για να βλέπη την εντύπωση και νακούη τα θαυμαστικά των Ρατέδων.

— Έξοχο! φειβόριζαν.
— Θαυμάσιο! φώναζαν.
— Πιο μοντέρνο, καλέ, κι' από ένα ποίημα του Βικτόρ Ουγγώ!

— Είναι ένας Γκαίτε, αλλά με αίσθημα!

Πλεκτριζόμενος από τις επιδοκιμασίες αυτές, ο ποιητής ξεφώνιζε με το χέρι απλωμένο:

— Και αν του αναθέματος
Με άπειλη δ' έλθοις,
Έγώ ως βυθίζω μόνος μου
Και όχι με το αλήθος!

Τη στιγμή εκείνη μπήκε η Ίδα ντε Μπαρζανού. Έκαινος δεν την είδε καθαλό. Έκείνη όμως τον είδε και της έκαμε μια εντύπωση καταπληκτική. Την έθάμπωσε τη δύστυχη ο χλωμός και ξανθός αυτός άνθρωπος με τάναση-κωμένα μαλλιά, με το μαύρο φράκο, με τάρπρα γάντια, που τον άπειλοσε εδ' λίθος του αναθέματος κι' όμως επέμνε να βαδίζει μόνος...

Ποτέ δεν τον είχε ιδεί έτσι. Πάντα μ' επανωφόρι, «μ' ένδυμασία περιπάτου» ενώ απόψε... ω, απόψε είχε βάλει στολή για τον Όλυμπο! Ήταν ο ποιητής, ο καλλιτέχνης, ο ανώτερος άνθρωπος. Κι' από την ίδια στιγμή, η άπραγη, η λιγούμαλη, η σχεδόν άγραμμη γυναίκα, που έτι γυάλιζε το έπαιρνε για χρυσάφι, έβαλε στην καρδιά της τον ανάξιο αυτόν στιχοπλόκο...

Δεν έδλεπε ούτε το μικρό της Τζάκ που απ' τη θέση του της έκανε άπειλπιστικά νεύματα και της έστελνε φιλιά, ούτε τους Μορονδάλ σκυμμένους μπροστά της, ούτε τον κόσμο που την κοίταζε με περιέργεια και θαυμασμό. Στο σαλόνι, δεν υπήρχε πιά παρά ο Ποιητής!

— Βλέπτε, κυρία, της έλεγε ο Μορονδάλ με το πιό γλυκό του χαμόγελο: κάναμε μια μικρή προεισαγωγή ενώ σας περιμέναμε... Ο κ. Αμορό Νταρζαντόν είχε την καλοσύνη να μās απαγγαίλη το περίφημο ποίημά του «Πιστεύω»...

— Και τον διέκοψα; έκαμε η Ίδα με τρόμο.
— Και γυρίζοντας προς τον Νταρζαντόν:
— Εξακολουθήστε, κύριε, σας παρακαλώ!

Αλλά ο Νταρζαντόν δέ θέλησε. Τον είχε κόψει στο καλύτερο μέρος, του είχε χαλάσει την μεγαλύτερη εντύπωση κι' αυτά τα πράγματα οί «ποιηται» δεν τα συγχωρούν ποτέ. Υποκλίθηκε μπροστά της μ' ευγένεια αιρωνική λιγάκι και ψυχρή:

— Τελείωσα, κυρία!

Κι' ανακατέθηκε με το πλήθος, αυτός που... βιάδιζε πάντα μόνος του.

Τόν είχε δυσχερατήσει;... Αυτό την έλύπησε πολύ. Μέλις παρηγορήθηκε με τα χάρια του Τζάκ, με τις κοτακίες του Μορονδάλ και με τη συναισθηση πως ήταν η βασίλισσα της γιορτής με την όμορφη της, τον τίτλο της, — κοντέσσα — και το λούσο της.

Τελος πάντων, αφού πέρασε η συγκίνηση που είχε προξενήσει η εμφάνισή της, καθένας πήρε τη θέση του για την «επίδειξη». Η μεγαλόπρεπη Κωσταντίνα, που συνόδευε την κυρά της, κάθισε στο βήθος, κοντά στα παιδιά. Ο Τζάκ ακούμπησε στην πολυθρόνα της μαμμάρς του, με τον Μορονδάλ δίπλα του, που του χάιδευε τα μαλλιά πατρικά. Η κυρία Μορονδάλ-Λεκοστέρ κάθισε στο τραπέζι με το πράσινο σκέπασμα, τράβηξε κοντά της τη λάμπα με το έμπιαζο και το ποτήρι με το νερό. Και σε λίγο άρχισε να διαδάζη μια έθνολογική μελέτη του κ. Μορονδάλ για τους Μογγόλους...

Ήταν μακριά, ξερή, πληχτική αυτή η μελέτη. Και, το χειρότερο, δεν μπορούσε κανείς παρά να την ακούη. Γιατί η κυρία Μορονδάλ Ντεκοστέρ διάδαζε «έκφραστικά», τόνιζε κάθε λέξη καθέθε συλλαγή, τρυπούσε ταυτιά σά με τρυβέλι. Κατακόκκινη από την προσπάθεια, άνοιξε το στόμα της σαν Ο, το μάκρανε, το μάκρανε, το σερφωγύριζε. Κι' έτσι — κάτω, στα θράνια, άλλα όχτω παιδιάτικα στόματα έκαναν ακριβώς τα ίδια κινήματα, την ίδια μιμητή, σά να πρόφεραν κι' αυτά τις λέξεις που έλεγε η δασκάλα, με χωρίς να τις προφέρουν. Η βουδή αυτή «άπεικόνιση» των λέξεων ήταν κάτι αφάνταστο! Η καμένη η Κωσταντίνα τα είχε χάσει καθαυτή

«Επιτέλους το μαρτύριο τέλειωσε μέσα σε ζωηρότατα χειροκροτήματα. Κι' η Ίδα που σ' έλο αυτό το διάστημα δεν έδλεπε παρά τον ποιητή, γύρισε στον κ. Μορονδάλ.

Ο λυκαίργης υποκλίθηκε μπροστά της, περιμένοντας να τον συχαρή για τη μελέτη του: αλλά εκείνη τον ρώτησε:

— Δεν θάκούσουμε τώρα και κανένα ποίημα του κυρίου Νταρζαντόν;
— Βεβαίωτατα, κυρία μου! Είναι στο πρόγραμμα.

Κι' ακολούθησε η «έκφραστική κατ' έννοιαν άνάγνωσις» ενός ποιήματος του Νταρζαντόν, με... ύπνωση άρμονίου από το Λαμπασάντερ!

Με τι προσοχή που τάκουσε αυτό η Ίδα! Πέσο της άρεσε! Και πως ένόμισε πως το κατάλαβε έλο ενώ δεν κατάλαβε λέξη!

— Φέρτε μου τον κ. Νταρζαντόν,

παρακάλει τον λυκαίργη. Κι' αυτός έτρεξε και της τον έφερε.

— Θαυμάσιο, κύριε! του έπε. Ω, τι ευτυχισμένος που είστε να έχετε τέτοιο ταλέντο!

Ο ποιητής υποκλινόταν μπροστά της ψυχρά, δείχνοντας τη μεγαλύτερη άδιαφορία προς τον συγκινημένο αυτόν θαυμασμό.

— Πού μπορεί κανείς να βρή τα ποιήματά σας; τον ρώτησε η κυρία ντε-Μπαρζανού.

— Πουθενά, κυρία μου! της άποκρίθηκε με περιφάνεια, αλλά και με πικρία ο ποιητής.

— Τού είχε θυμίσει την πιό μεγάλη του λύπη, του είχε άγγίξει την πληγή. Και δυσχερατημένος πάλι, την άφησε κι' ανακατέθηκε με το πλήθος.

Αλλά ο Μορονδάλ έπωφελήθηκε από την εδκαιρία:

— Τέτοιος ποιητής και να μη βρισκω έκδότη, φανταστήτε! Να τυπώνουν έλες τις άρλοβρες του κόσμου, και να φήγουν έτσι, στο σκοτάδι, τα έργα της μεγαλοφυΐας! Έκει κατάντησε σήμερα η Φιλολογία μας!

— Ω, μ' αυτό είναι φοβερό! έκαμε η Ίδα.

Κι' ο Μορονδάλ άμέσως:
— Αν είχαμε τουλάχιστο ένα περιοδικό!

— Πρέπει να κάμει ένα περιοδικό χωρίς άλλο! του άποκρίθηκε ζωηρά.

— Ναι, αλλά χρήματα;...
— Ω, χρήματα βρίσκονται εύκολα!..

Μά είναι άμαρτια να μένουν στο σκοτάδι τέτοια άριστουργήματα!

Κι' αυτό το έπε με μια άγανάκτηση! «Καλά πάμε!» συλλογίστηκε ο Μορονδάλ. Κι' επειδή είχε καταλάβει την άδυναμία της, άρχισε να της μιλή για τον Νταρζαντόν και να της τον υπεραπαινή. Τι μεγάλος ποιητής! Αλλά και τι λαμπρός άνθρωπος!

— Είναι κι' ευγένης; ρώτησε η Ίδα.
— Βεβαίωτατα, κυρία μου! Είναι κάντες κι' αυτός! Οί Νταρζαντόν είναι μια άριστοκρατική οικογένεια της Ψδέρνης άρχαιοτάτη!

Τι καλά! Αν η χήρα ντε-Μπαρζανού έπαιρνε ποτέ τον κ. Νταρζαντόν, θά γινόταν και κοντέσσα άληθινή, ενώ ως τώρα δεν ήταν παρά ψεύτικη.

Κι' εξακολούθησε να ρωτά τον Μορονδάλ, που της έλεγε άτέλειωτα... «Όστόσο η επίδειξη προχωρούσε.

«Ένας μικρός Σενεγαλέζος, μελαψός σά χουρμάς, άνέβηκε στην εξέδρα κι' έπε το ποίημα του Λαμαρτίου «Πρωινή προσευχή παιδιού», αλλά τρώγοντας έλα τα ρά κι' έλες τις τελικές συλλαβές, που θάλεγεσ έτι αυτός ακολουθούσε το σύστημα, όχι πιά της κυρίας, αλλά του κυρίου Μορονδάλ...

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Της κόρης μου

«Πες μου, μπαμπά, μιά ιστορία...»
Κι' ενώ στη νύχτη άναζητάω
ή πλαθω μιά μέσα στο νού μου,
στηλά σου μάτια την κοιτάω.

Δουλεύει από την προσδοκία
έτσι ως καράβι, μ' άνοιγμένα
πανιά που ο άέρας τα φουσκώνει
για τ' άνοιχτά και για τ' έξανα.

Τα γαλιανά τα μάτια άνοιγουν
μυγάλα κι' άνοητομονώνε
νάουξη ή πόρτα των Όλείων,
γύνοψη ή πόρτα — για να ιδούνε!

«Ετοιμη να μ' ακολουθήση,
μá φοβισμένη μη με χάση
μέ!» στο ταξίδι που θά πάμε,
σφιχτά το χέρι μου έχει πιάνει.

Και περιμένει με λαχάρα
και μ' ένα φόβι μαγεμένο,
μ' δλάνοιχτο το μικρό στόμα
και με το σόμα τεντωμένο,

έτσι καθώς ένα λουλούδι
όπου τó φως να πηί ζητάει,
κρατώντας την άναμνηση της,
μέσα στο μάτια με κοιτάει!

Κι' ώ! πώς γλαρόνουνε τα μάτια
με γλυκό φόβο και χαρά,
όταν άρχά έγώ άρχινάω:
«Ήταν, που λές, μιά φορά...»

Κ. ΝΕΑΡΚΟΣ
(Κώστας Ουδέρνης)

ΔΥΟ ΤΑΦΟΙ

[Συνέχεια και τέλος' 96 σελ. 78.]

Κι' έπειτα το κάτω-κάτω σέ μένα
έπεσε ο κλήρος; Νά, ήταν κι' ο Γιάννης
ο μεγαλύτερος άδελφός μου. Καλά δέ
λέω τα κορίτσια, Μά κι' αυτός τί; Έπειδή
με περνούσε ένα-δύο χρόνια; Άμ δέ!
Έπειτα την υπηρέτρια γιατί την εί-
χμς; Ά, έλα κι' έλα. Μέρς γύρσβα
να ξεθυμάνω. Και γυρίζοντας στη Δένα
που στεκόταν άκόμα μπρός μου, είπα
κάπως πσιματωμένα:

— Όχι! Άς τó πάη κι' ο Γιάννης!

Μουρμουρίζοντας πήρα την καστα-
νιά, ύστερα από μιά σκηνή με τη μη-
τέρα, και τράβηξα για τον μπάρμπα-
Πιερή.

— Νά πέθαινε κι' αυτός να ήσυχάσω!
Σκεφτόμουνα στο δρόμο.

Στην πόρτα του μπροστά στάθηκα.
Ακούμπησα την καστανιά πάνω στη
μεγάλη πέτρα που βρισκόταν εκεί πλάι
και τράβηξα το μικρό σπαγκάκι. Κα-
θώς; μπήκα μέσα, παραξενεύτηκα που
δεν είδα τον Πιερή καθισμένο θπω;
πάντα στην πολυθρόνα του. Πλησίασα
λίγο. Η καστανιά έφυγε απ' τα χέρια
μου και κύλησε μ' ένα οδυρμένο κρότο,
σαν κύτταξα πως ο Πιερής βρισκόταν
περμένος κάτω μπροστά σ' άνοιχτό πα-
ράθυρο. Έτρεξα, σκόνταψι, χτύπησα
καθώς έδωσινα έξω. Στο σπίτι βρήκα τη
μητέρα μου στο διάδρομο, με δυο-τρία

πορτοκάλια στα χέρια. Δεν πρόφτασε
να μ' έρωτήσει.

— Μαρμά! τρεχάτε!.. δεν ξέρω...
ο Πιερής...

Η μητέρα δέ στάθηκε ν' ακούσει
περισσότερα. Έβριζε δυο-τρία λιγάκια
στο σαλόνι κι' έβγήκε βιαστική...

Έμιας τα παιδιά δεν μās άφησαν να
πάμε μαζί της. Σί γύρισε μόνάχα
μτζι με τις επισκέψεις που την είχαν
άκολουθήσει, μάθαμε πως ο Πιερής
είχε πάθει από συγκοπή...

Κατά το δειλινό, γυρεύοντας κάτι στο
δωμάτιο της μητέρας, τη βρήκα να κά-

θεται πάνω στο κρεβάτι και να κλαίει.
«Έκανα πως δεν την είδα και βγήκα.

Την άλλη μέρα, στο νησί οί άνθρωποι
κάποιου καραβιού πού με πρσιγάρει
τα χαράματα, διάβωσαν πως εκεί κατά
τον Καρναβάλι ένας φοβερός δρόλαπας
που σηκώθηκε κατά το μεσονύχτι, εί-
χε σπρώξει όρμητικά τη «Σαπφώ» πά-
νω σε κάτι βράχους.

Τό ίδιο βράδυ, την ώρα του τραπε-
ζιού, άκούσαμε την μητέρα να λέει στο
μαμαπά πως έπρεπε να φύγουμε απ' το
νησί...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΤΖΑΚΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

« — Μοιράστηκαν δια τα γράμματα... ρώτησε η δεσποινίς Όλυμπία τον Φίε-Φόξ. Διαν ο μικρός υπηρέτης γύρισε στο σπίτι με άδεια χέρια.

« — Μάλιστα, κυρία! Δια, δια! » βεβαίωσε αυτός.

Νά ποδή την αλήθεια, μόνο μη το τελευταίο γράμμα ο Φίε-Φόξ δεν ήταν τόσο βέβαιος πως έφτασε, στα χέρια του κόντε-Πιπη του Χρυσοσοπάδη. Αλλά φοβήθηκε να μολογήση στις κυρίες του πως το πέταξε, άπάνω απ' την μάντρα, στον κήπο. Θα τον μάλλοναν. Κι' τούς θά τον ξανάσειλαν με άλλο γράμμα στην «Αύρα». Ά, μαμμιά όρεξη δεν είχε ο μικρός να ξαναπάη. Κι' δεν έπε τίποτα. Όντε ο Φαίης, το παλληκάρι. Σουδς-ποδς; κι' οί δυό.

Από τάλλο μέρος, σουδς-ποδς το πήγε κι' ο κόντε-Πιπης. Σε κανένα δεν έλε κι' αυτός πως και τί θά μασηάρευόταν για το χορό της 15 Άπριλλίου. Και κρυφά όπως έφυγε, γύρισε από την πρωτεύουσα, αφού άγόρασε μεί ο τι του χρειαζόταν...

Και εημέρωσε η μεγάλη ημέρα, που η άναβολή δμιας του χορού την έκανε μια ημέρα κοινή και συνειδημένη. Το βράδυ, αφού διάβασαν όποις πάντα κι' έρωξαν μερικες πασιέντες, οί δεσποινίδες Παγιασάνου άρχισαν να νυστάζουν. Αλλά τίς ξήνησε ένα ξαφνικό, δυνατό και ζωηρό κουνούσιμα:

— Νιρλίγγν! Νιρλίγγν! Νιρλίγγν!

— Μπά! έκαμαν έκπληκτες κι' άνήσυχες. Ποιός νάται τέτοια ώρα; Κοντέσει δέκα... Περίεργο!

Κι' εφώνασαν τον άμαξά, το παλληκάρι:

— Φακή!... Φακή!... Κάποιος χτυπά το κουνούσι. Ίδες πρώτα ποιός είναι... κι' άνοιξε την πόρτα... με προσοχή, με προσφύλαξη!

— Έννοια σας, κυρίες, κι' όποιος κι' αν είναι, έγώ θά τον δεχτώ όπως του πρέπει! άποκρίθηκε το παλληκάρι.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΑ ΦΩΤΕΙΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

Αγαπητοί μου,

ΠΟΤΕ μου δεν είδα, με ούτε πιστεύω να ύπαρχη στον κόσμο, ωραιότερο μέρος απ' αυτό που μου παρουσιάστηκε σήμερα στον ύπνο μου! Κι' όμως ήταν έδω, στις Αθήνας, γιατί τόδελαπα, λέει, απ' το παράθυρο της κμαράς μου...

Μά πως βρέθηκε, πως ξεφύτρωσε άξαφνα αυτό το θαυμάσιο τοπίο; Πώς έδεν το είχα ξαναδεί; Κι' εγώ ο ίδιος άπορούσα... Ήταν, λέει, έξοχη μαζί και πόλη, στεριά μαζί και θάλασσα. Πέρ' από τη θάλασσα, φαίνονταν ώραια βουνά, χαμηλά, γαλάζια, όνειραυτά. Κι' από έδω, — ούτε πολύ κοντά μου, μά ούτε και πολύ μακριά, στη μέση να ποίμε μιά άπέραντης έρημιάς, — ύψωνόταν μιά οσιρά από παλάτια. Θά ήταν καμιά δεκαριά. Όλα ψηλά, μεγαλόπρεπα, μαρμαρένια, μ' ένα ρυθμό έλωσιδίου δικό τους, πολύ καλλιτεχνικό, πολύ επιβλητικό. Έμοιαζαν με σύρανοξύστες άμερικάνικους, που θάχαν όμως κι' έλη τη χάρη, την εδγραμμία, αρχαίων ελληνικών ναών. Μπορώ μάλιστα να πω πως ο ρυθμός τους, αυτός ο ιδιαίτερος, ήταν ένα σοφότερο κρμα των αρχαίων και των νεότερων ρυθμών, — δωρικός, ιωνικός, αναγέννησης, γοθικός, ροκοκό, άρνούδι...

Και τίποτα πιά ταιριαστό μ' αυτά τα παλάτια, που τόδελαπα μάλιστα και λίγο λοξά, πλάγια, από τον περίγυρό τους και το φόντο τους. Ή στεριά έμπρός τους ίσια, έμαλή, ήμερη και γυμνή, — ή θάλασσα πίσω τους γαλάζια, γαλήνια, άστραφτερή, — κι' ο ούρανος από πάνω τους καθαρός, ελογάλανος, άπέραντος, — άποτελούσαν μαζί τους μιά άπέρανη ζωγραφιά. Μόνο και-πέρα, στα χαμηλά βουνά, ή δύση ήταν κάπως σκοτεινή. Τη σκέπαζε κάτι σά συννεφιά ή σάν όμίχλη. Και το τοπίο έλο είχε το μέτριο, το χλωμό, το γλυκό εκείνο φώς του δειλινοξ ή της χαραυγής. Ο ήλιος άραγε είχε δύσει τώρα δα, ή θάβγαίνε σε λίγο;

Δέν πρόφτασα να το συλλογιστώ και να ή συννεφιά της δύσης, ή όμίχλη εκείνη διαλύεται μονομιάς και, άπάνω απ' τη χαμηλή βουνοσιερά, πλάι στον έγκο των θεόρατων παλατιών, ξεσκπαζεί ένα λαμπρό, έναν έκπαγλο ήλιο! Ποτέ μου δεν είδα τέτοιον, ούτε στην άνατολή, ούτε στη δύση. Κι' όμως ήταν ένας ήλιος που βασίλευε, γιατί στο σημάδι εκείνο που τον έδλεπε, δέν μπορούσε ποτέ να νατέλλη. Μά... πως δέν ήταν καθόλου κόκκινος; πως έλαμπε σά να μεσουρανούσε; και πως, —

άκόμα πιά παράξενο, — άντι να χαμηλώνη λίγο-λίγο, να κρύβεται, ύψωνόταν άπεναντίας, με γρηγοράδα, τόσο που σε λίγη ώρα φαίνόταν άπάνω απ' τις σκεπές των παλατιών, λούζοντας έλο το τοπίο μ' ένα άπλετο χρυσό φώς άνοιξιότικου μεσημεριού:

Δέν πρόφτασα πάλι να το συλλογιστώ και να ή ο ήλιος αυτός ο υπέρλαμπρος άδυνατίζει, μαζεύει τις άχτίδες του, χλωμαίσει. Κι' εκεί, στο πλάι του, βλέπω τώρα ένα λαμπρό... φεγγάρι! Λάμπει κι' αυτό έσο σχεδόν κι' ο ήλιος που χλόμιασε. Τα δυό οδράνια φώτα, έννομένα, ανακατωμένα, σχηματίζουν έν' άλλόκοτο, έν' άφάνταστο κι' άπερίγραπτο κρμα, που μου παρουσιάζει το γήινο αυτό τοπίο σάν υπερκόσμιο. Κι' ένθ εξακολουθούν μπροστά στα θαμπωμένα μου μάτια αυτά τα παιχνίδια, του φωτός, συλλογιέμαι: «Α, ναί, αυτή την εποχή, ήλιος και φεγγάρι φαίνονται μαζί... Την ώρα που βασίλευε ο ήλιος, άνατέλλει το φεγγάρι.» Κι' όμως ούτε ο ήλιος που έδλεπα, βασίλευε, — κάθε άλλο! — ούτε το φεγγάρι βρισκόταν στην άνατολή! Μ' αυτό, καλέ, μοιάζει με θαύμα!

Κι' έτοιμάστηκα να φωνάξω τη γυναίκα μου, να το ίδη κι' αυτή. Άλλά την ίδρα στιγμή ζύπνησα και την είδα... να κλείνη τα τζάμια του παράθυρου.

Τότε κατάλαβα. Ή γυναίκα μου είχε άνοιξει τις γρίλλες. Και καθώς ήταν προχωρημένη ή μέρα, — ξέρετε δά πως έχω την κακή συνήθεια να πλαιδιάω και να σηκώνομαι άργά, — ένας ήλιος λαμπρός, από ούρανο άσυννεφιαστο, με χτύπησε μιά στιγμή στα μάτια. Θά τάνοιξα στον ύπνο μου, θά είδα, μαζί με τον ήλιο, και λίγο απ' το τοπίο που φαίνεται απ' το παράθυρο εκείνο της κάμαράς μας, και θά τα ξανάκλεισα. Τότε θάρχισε το όνειρο, το φωτεινό όνειρο, που σάς ίσότησα. Μου φάνηκε πως βάσταζε τουλάχιστο μισή ώρα. Άλλά πραγματικά δέν έδάσταζε παρά λίγες στιγμές: δους δηλαδή είχαν περάσει από τη στιγμή που θαμπώθηκα με το άνοιγμα του παράθυρου, ως τη στιγμή που, άφου στηρίξε τις γρίλλες, ή γυναίκα μου ξανάκλεισε τα τζάμια!

Έτσι, άκόμα μιά φορά, είδα έλωφάντρα εκείνο που φαίνεται τόσο παράξενο και τόσο άπίστευτο: πρώτο, δτι ένα όνειρο διαρκείας ώρών, ήμερών, μηνών, έτών πολλές φορές, μπορεί να το ίδη κανείς σε λίγα δευτερόλεπτα και δεύτερο, δτι μιά έντύπωση άπέξει, — ένας κρότος, ένα χτύπημα, ένα σφίξιμο, ένας πόνος, ένα θάμπωμα των ματιών, — μπορεί να προκαλέση ένα σχετικό όνειρο, σάν αυτό το παράξενο κι' ώραίο που είδα σήμερα το πρωί

εγώ, — με παλάτια, με ήλιους, με φεγγάρι, με φωτεινά παιχνίδια, — έπειδή άνοιξε μιά στιγμή το παράθυρο ένθ κοιμόμουν και με χτύπησε στα μάτια ο ήλιος με το τοπίο που φωτόλουζε...

Σε δουλεύωμαι

ΦΑΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τα διάφορα ρολόγια του πλοίου έχουν χτυπήσει μεσάνυχτα κι' ο Φραγκίσκος μαζί με τη Λούση, περιμένουν με άγωνία την άρχή του πειράματος.

Το μηχανήμα έχει βγή από το κουτί του κι' είναι τοποθετημένο σ' ένα τραπέζι, στη μέση της καμπίνας. Όρθιος ο μηχανικός, με το χειρόγραφο στο χέρι, το συμβουλεύεται κάθε στιγμή και φροντίζει να μην παραλείψη καμμιάν από τις οδηγίες του εφευρέτη. Τακτοποιεί τα σύρματα, καθαρίζει τους φακούς, κολλά μαύρο χαρτί πάνω σε μιά χαραμάδα του κουτιού. Και τέλος άφίνει αυτές τις λέξεις, που τα παιδιά τις πρόσμεναν άνυπόμονα:

— "Όλα είν' έτοιμα. Άς δοκιμάσουμε.

Σδώνει τα φώτα της καμπίνας, γυρίζει ένα κουμπι και παρευθής μέσα στο μηχανήμα προβάλλει το ίδιο πρασινωπό φως, που είδα ο Φραγκίσκος το βράδυ του θανάτου του πατέρα του. "Ο μηχανικός, άνυπόμονος κι' αυτός, μ' έλη την έξωτερική άπάθεια που δείχνει, τρέχει στους φακούς και κοιτάζει. Κάμποσα δευτερόλεπτα, που φάνηκαν δλάκεροι αιώνας στο φίλο μας, έμεινε άκίνητος, ύστερα μουρμούρησε κάτι με θυμό.

— Δέ βλέπετε; ρώτησε ο Φραγκίσκος με άλλαγμένη φωνή.

— Όχι!

Ο μηχανικός είχε γίνει νευρικός. Διάβαζε βιαστικά το χειρόγραφο, ύστερα κοίταζε το μηχανήμα, έξετάζοντας έλα του τα μέρη. Τρεις φορές ξανά, κοίταζε μέσα στους φακούς. Την τρίτη φορά, έκοψε άπότομα το ρεύμα, άφησε με θλίψη το χειρόγραφο στο τραπέζι και είπε:

— Τίποτα! Είναι άκρεβδός όπως φοδόμεν. Οι άκτινες δέν έχουν τελειοποιηθή. Είναι μιά οδτοπία! Τι κρμα!

Τά θλιβερά αυτά λόγια πάγωσαν την άτμόσφαιρα της καμπίνας αυτής, όπου, πριν από λίγα λεπτά, βασίλευε ή χαρά κι' ή προσδοκία. Δυό δάκρυα φάνηκαν στα μάτια του Φραγκίσκου. Κι' ο κ. Καρινύ έπεσε άποκαμωμένος σε μιά πολυθρόνα. Στο πρόσωπό του ήταν ή έκφραση της άπελπίστας.

Κι' όμως το μωαλό του μηχανικού δέν έπαυε να δουλεύη, ν' αναζητη.

Του κάκου συλλογίζοταν δτι το πρόβλημα ήταν έλυτο, όπως είχε άποδείξει ή άποτυχία του πειράματος. Ή θεωρία που είχε αναπτύξει ο μακαρίτης εφευρέτης στο χειρόγραφο, ήταν τόσο έάστερη, ώστε είχε έντυπωθή στο μυαλό του. Άλλωστε κι' ο Φραγκίσκος εξακολουθούσε να βεβαιώνη δτι είχε ίδει μέσ' από το μηχανήμα. Φοδόνταν ο κ. Καρινύ μήπως ή έπιστήμη του είχε κάμει λάθος, μήπω; παρέλειψε καμμιά οδηγία και, μηχανικά, το χέρι του έφαχνε μέσα στο άνοιχτό κουτί του μηχανήματος. Έτσι έδγαλε ένα μικρό σωλήνα και τον κοιτούσε με προσοχή.

— Ποιός ξέρει, φιδύρισε, αν το άγνωστο σώμα, το πλατινοκυάνιο του οδρανίου, που περιέχει αυτός ο σωλήνας, έλλουώθηκε από την ύγρασία της θάλασσας;

Τά λόγια αυτά, μ' έλο που είπώθηκαν χαμηλόφωνα, τάνουσε ή Λούση. Κοίταζε τον σωλήνα που κρατούσε ο πατέρας της και ξαφνικά της ήρθε στη μνήμη το παράξενο δράμα που είχε άντικρύσει, την ώρα που όνειρευόταν στην καμπίνα της. Ποιός ξέρει αν ή άποτυχία είχε την άφορμή της σε καμμιά άγνωστη βλάβη της μηχανής, την ώρα που την φαχούλευαν τά γαμπζ εκείνα κίτρινοχέρα; Άγ δέν ήταν όνειρο δλ' αυτά;

Τότε ξαφνικά ή Λούση άποφάσισε να τα φανερώσει έλα. Θά τάλεγε έλα κι' άς την έλεγαν νευρασθενική, κι' άς της έδωαν φάρμακα. Και μέσα στη σιωπή, άκούστηκε άξαφνα ή φωνίτσα της:

— Μπαμπά, πρέπει να σου πω κάτι... Τ' άπόγευμα είδα κάτι χέρια να φαχύνουν στο κουτί με το μηχανήμα.

Ο μηχανικός κι' ο Φραγκίσκος τινάχτηκαν άπάνω.

— Χέρια; ρώτησε ο κ. Καρινύ, πίνοντας την κέρη του και κοιτάζοντας μέσα στα μάτια της για να ίδη το βλέμμα της. Τι χέρια; Για πές μου, τί είδες;

Ή μικρή διηγήθηκε δλόκληρη τη σκηνή που είχε ίδει μέσα στο ληθαργό της και που την είχε παράσει για όνειρο. Ο μηχανικός δέν την άφισε να τελειώση τη διήγησή της. Έτρεξε στον τόχο της καμπίνας και τον έξετάζε προσεκτικά με το χέρι του, φωτίζοντας τον με το ήλεκτρικό φαναράκι της τσέπης.

Ξαφνικά, έδαλε μιά φωνή:

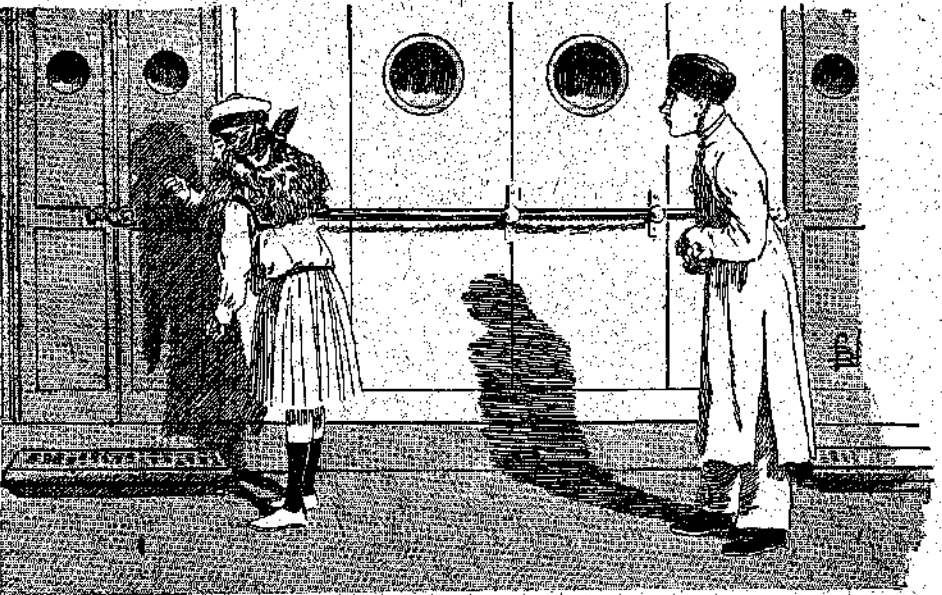
— Α! Έδω οι σανίδες είναι προιονισμένες!

Κι' ύθως ξαναγύρισε στο μηχανήμα. Έδγαλε ένα σωλήνα, έδειασε τη σκόνη που είχε μέσα, στην παλάμη του και τη μύρισε.

— Να πάρη ο διάβολος! φώναξε. Έδω μέσα έχουν βάλει σκόνη για τά δόντια! Μας την έπαιξαν! Μαντιούστε με πόση άγωνία είχε παρακολουθήσει ο Φραγκίσκος έλη αυτή τη σκηνή.

— Λοιπόν, πρέπει να ξανακάνουμε το πείραμα, είπε έκτετυτικά στο μηχανικά.

— Ναί, μά θά έπρεπε ναχουμε από

«Ή Λούση χτύπησε την πόρτα...» (Σελ. 78, στ. α')

τη σκόνη αυτή που άποτελεί το κλειδί της εφεύρεσης του πατέρα σου. Μας την πήραν, βλέπεις, και μάς έβαλαν δδοντόακονη.

Ο Φραγκίσκος, άπελτισμένος, χτυπούσε το κεφάλι του από το κακό του. Μά ξαφνικά άφισε μιά φωνή:

— Κοιτάξτε κι'! Χάμω στο πάτωμα βλέπω μιά σκόνη. Μήπως έχύθησε την ώρα που ο κλέπτης έδγαλε το σωλήνα από το κουτί;

Ο μηχανικός δέν περίμενε δεύτερη κουβέντα. Γονάτισε χάμω και μάζευσε την άσπρη σκόνη μ' ένα έπισκεπτήριο. Την κοίταζε μ' ένα φακό κι' είπε:

— Άς δοκιμάσουμε. Μπορεί να είναι αυτό το πλατινοκυάνιο του οδρανίου. Άδειασε λοιπόν την δδοντόακονη από το σωλήνα κι' έρριξε μέσα τη σκόνη πουχε μαζέψει.

— Και τώρα ξαναρχίζουμε! είπε.

Έσκυψε πάλι στο φακό της μηχανής, που ήταν γυρισμένη πρδς το διάδρομο και κοίταζε. Τά παιδιά δέν περίμεναν και πολύ. Ο μηχανικός κούνησε τά χέρια θριαμβευτικά και, με φωνή άλλωστε από συγκίνηση, φώναξε.

— Βλέπω! Βλέπω!...

Είμαστε άντίκρυ στην καμπίνα του λουτρού. Βρέπω το μπάνιο, το ντουζ, μπορώ να μετρήσω και τις πλάκες! Βλέπω! Είναι φανερό!

Ή Λούση είχε τρέξει κίολας κοντά στα μπαμπά της και κρεμιόταν στο μπράτσο του, πολεμώντας να κοιτάξη κι' αυτή μαζί. Μά ο μηχανικός σε λίγο της παραχώρησε τη θέση του.

— Κοίταξε και συ! της είπε και την

τοποθέτησε μπροστά στο φακό. Ή μικρή κοίταξε κι' άμείως έβαλε χαρούμενα ξεφωνητά.

— Ω, τί όραία που φαίνονται έλα!... Βλέπω... μιά, δυό, τρείς πετσέτες διπλωμένες πάνω στο τραπέζακι, βλέπω ένα πράσινο στρογγυλό σαπούνι μέσα σ' ένα νικέλινο σαπουνοδοχείο.

— Ωστε το πείραμα είχε πετύχει!

— Ωστόσο, ο Φραγκίσκος βεβαιώνε δτι αυτά ποδδλεπαν, δέν ήταν τίποτα μπροστά σ' έ.τι είχε ίδει ο ίδιος μέσ' από τους χαντρούς τοίχους του σπιτιού της Μασσαλίας. (Ακολουθεί)

ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Μικρό Ψυχοπαράδεισο των κήμων βασίλευε. Κι' ο Γέροντας τις μακρινές ψυχούλες μνημονεύει.

Σα ψυχοχαρτία, διάβαστες γουφές, ψηφια οβυσμένα: κι' οι άφρονούλες οι άμοιρες προσεύχονται όλοένα.

Σιμά στης Άγιας Τράπεζας άπόθεσαν τά ποδία σιγά-πινάκια — φαχιακό το σάρι με το ρόδι.

Και των κερών τον πείξιμο περιόλου έλαρώνει το άδυσόμοι τους πρόσωπο που ή νεώστη ξεμερρώνει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

«Έκρυψε να φέρη βλάβη στο μηχανήμα...» (Σελ. 77, στ. β')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΓΡΗΟΥΔΑ

Εκάθισε η γρηούδα μπρός στο τρανί... Και κλαίει τα ματάκια τα σβησμένα...

Ο υός γοργαπέτα στο περσάκι... Πώς έλυσε το μυστικό σαράκι...

Μες στην καρδιά έσταλας, ωμένα... Μονάχη της άπομαινε, με μόνη...

Χαρά τσελλά, μικρούτσουκι έγγυόυ... Τά ξόλα μέσ στο τζάκι τάχα...

Κι' ή στάχτη θφαίγει, άλλοι... Αιδάντα

Η ΟΥΡΑΝΟΚΑΤΕΒΑΤΗ ΚΟΥΚΛΑ

Είναι παραμονή Προτοχρονιά... Βαριά μάτρα σύννεφα καταγοντα...

Κείνη τη βραδιά ή Μαρίκα κοιμήθηκε νησιωτικά... Κρατούσε στην άγκαλιά της...

Τά μεγάλα της μάτια κοιτάζουν άχόρταγα... Τώρα και κείνη θά μπορούσε μια...

Κάποια σκεπτική στο γραφείο μου... Πόσο λυπημένη είναι ή Φύση!

Κι' ή λύπη της αυτή βραίκα άντιλάλο... Αποποιών να γορήσει; Είθε κι' έπαυθη

μηθή μέσα στη σιωπή και τη γαλήνη... Νύχτωσε πιά κι' ή βροχή άκόμη...

VAE SOLI

Ασπλάχνο του κινητού έρχοζε το χέρι... Και τό ταιρο κρόζονιας, πέταξε να φέρη...

Θλιβερό φτερούγισμα, σαν άχους οδόνης... άν παλμούς με πόνο...

Κάλιο νεκρό με μίγους, ψιθύρισα, άλλοίμονο, παρά να ζήση; μόνο!

Καιςι στο δάσος ή φωτιά και τα δέντρα τρίζουν... Αλλά πέφουσι και μογγούν...

Και σε' άνακωνό βουπό άνεμο σφυρίζουν... Αφημένο κι' έρηιο...

Με μαράσι στην ψυχή κλαίει κάθε του κλάνο... Κάλιο μέσα στη φωτιά...

Ψιθύρισα, άλλοίμονο, παρά να σβύση; μόνο!

Η Άκροπος άμειλικτη ένοψε το νήμα... και μοιραία άπ' τό στήθη του...

Κι' έβρισσε ό φίλος μου κι' έπειτα τό μνήμα... τώκλασε στη γή...

Η κορδίτ μαράθης, κούφιας ή ψυχή μου... στη χαρά δέ βραίκα γέση...

Κι' άρχινώ την πένθημη να λέω προσοχή μου... που τελειώνει: — Άλλοίμονο...

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΒΡΑΔΥΑ

Όλη μέρα σήμερα ή Φύση ήταν μελαγχολική... Αδίσταχτα ή Μαρίκα της έδωσε...

Πόσο λυπημένη είναι ή Φύση! Κι' ή λύπη της αυτή βραίκα...

Αποποιών να γορήσει; Είθε κι' έπαυθη

Μαμά, γιατί ή θεία, έγω είναι νεώτερη... Κι' ό Νίκος έπεμβαίνον;

Είχε μισή ώρα άνάπτυξη, που ως τόσο είχε άποκoi-

Τό πρώτοτον καθήκον του καλού συνδράμητου είναι ή έγκαιρος ανάνοσις της συνδράμης του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, Αθήναι, 38 εδός Εβρουαίου τήν 8 Φεβρουαρίου 1926

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Ε, αυτή την έδραμδα ή Έργνος πήγε καλύτερα άν άμφιβάλλω... Είπα δέ προχωρήση...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Αναγγέλλω με χαρά, ότι τό Παιδικόν Θεάτρον, τό κ. Γρ. Ξενοπούλου...

Ο Πρόεδρος Τόμος βγήκε τίδια. Αποσιελείται από 900 σελίδας...

Κι' ό κόλδος μου Σαρλό έπίσης δάν έζει... Μή με Αημεράνε, αυτό τό φευδόνιο...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό Δεσφορείο. Μαμά, που θά κατεβούμε; Στό τέμα, παιδί μου...

Μαμά, γιατί ή θεία, έγω είναι νεώτερη... Κι' ό Νίκος έπεμβαίνον;

Είχε μισή ώρα άνάπτυξη, που ως τόσο είχε άποκoi-

Με την έκθεση του Παιδικού Θεάτρον... Με την έκθεση του Παιδικού Θεάτρον...

Αναδρομή της Αττικής, θ' έβλεπε στο προηγούμενο την έκκριση... Αναδρομή της Αττικής, θ' έβλεπε...

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω... Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω...

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω... Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω...

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω... Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω...

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω... Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω...

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω... Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω...

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω... Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω...

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω... Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω...

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω... Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω...

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω... Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω...

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω... Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από... Κι' είναι κρίμα, γιατί έκτός από...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

Όραίος Έπίδοτολις μου έ... Όραίος Έπίδοτολις μου έ...

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ... ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

Από τό 49 μ. δελτίον (24... Από τό 49 μ. δελτίον (24...

